

nieuws van schouwen

door JAC. VIERGEVER, SEROOSKERKE (schouwen)

een klein waterhoen in 't duin?

25 September 1949: Op zoek naar stinkzwammen, dwaalde ik door de buitenste duinenrij van de Meeuwenduinen in de buurt van Westerschouwen. Daar vloog vlak voor mijn voeten uit een duinpan vol kniehoge kruipwilg een donker vogeltje, zo groot als een spreeuw, dofzwart, met lange groene poten. Het had de habitus van een waterhoen. De grootte en het ontbreken van elk spoor van wit doen me besluiten, dat ik een klein waterhoen zag. Dadelijk was het over een duinrichel verdwenen en ondanks alle nasporingen bleef het weg.

late visdiefjes

Zondag 16 October fietste ik over het strand van Westerschouwen. Dat ging fijn voor de wind en de talrijke aangespoelde zeepaddestoelen kon je zo heel gemakkelijk tellen. Op het strand zaten troepjes zilvers en daartussen hier en daar een kleine mantelmeeuw. Zo naderde ik het verroeste wrak van een landingsvaartuig, dat halverwege tussen Westerschouwen en de Vuurtoren ligt. Op dat wrak zitten massa's zeeanemonen en als het erg laag water is, vind je in 't ruim heel zeldzame zeenaaktslakjes. Maar nu zaten op de verwrongen scheepsrand twee visdiefjes, een oude en een jong, allebei in winterkleed. En mak dat ze waren! Elk veertje kon je bekijken. Zelfs toen ik met de reflex schietklaar bij hen op de schuit klauterde, bleven ze nog zitten. Ze kwamen nog dragelijk op de foto ook!

Ik dacht, dat ik nu toch wel de laatste visdiefjes van dit jaar gezien had, maar dat is anders uitgekomen. Op de stormachtige Zondagmiddag van 23 October zag Rykel ten Kate er nog eentje vissen in de buurt van het Zierikzeese Havenhoofd.

en toen de zeearend

6 November. De Westenwind joeg zandslierten over het strand van Westerschouwen. Grote stapelwolken, minstens even mooi als het „bewegend mozaik” van Bomans' Bramenzoker, dreven over het duin. Ver weg over Noord-Beveland hing een zwarte hagelbui.

Aan de duinvoet rukken en trekken bonte kraaien aan een aangespoelde bruinvis. Opeens laten ze hun „geurige” maaltijd in de steek, om krassend en stotend achter een grote vogel, die even boven het duin verscheen, aan te gaan. Daar zwierf bepaald een arend door de duinen. Vóór ik tegen het steil afgeslagen duin opgeklauterd was, waren kraaien en arend al verdwenen. De kraaien kwamen in kleine troepjes terug, maar waar was de arend?

Ver weg bij de Vuurtoren zweefde een zwarte stip en met de kijker ontdekte ik er omheen verscheidene kleinere. Dat moest 'm zijn.

Dwars door 't duin ben ik er op af gegaan. De stip kwam mijn kant op en werd een arend, een grote zeearend. Zijn bruine veren glansden in de zon en een paar maal toonde hij zijn witte staart. Soms strekte hij zijn fel-gele klauwen. Maar die kraaienkermis begon hem zeker te vervelen. Met kalmte vleugelslagen vloog hij zeewaarts. Zou hij de overtocht wagen? Met een grote hoog kwam hij terug, om achter het hoge duin van Westerschouwen te verdwijnen.